

De leraarskamer

Barst

Daar hang ik dan. Boven mij zie ik de top die ik moet bereiken. Onder mij hoor ik de aanmoedigende woorden van mijn zussen. Nog één keer reiken en ik ben er. Ja! Een gevoel van trots overspoelt me. Tijdens het naar beneden klimmen, voel ik plots mijn handen wegglijden. Terwijl ik hard neerval op de mat, hoor ik een 'krak' en word ik even misselijk van de pijn. Ik ben duidelijk niet meer hip genoeg om te boulderen.

Mijn enkel doet pijn, maar zit niet dik of blauw. Of toch niet meteen. Ik toon dus doorzettingskracht, net zoals ik de leerlingen in mijn klas ook vraag te doen. In het restaurant leg ik mijn been mooi de lucht in en de pijnstillers helpen ook wel. Als ik op maandagmorgen wil vertrekken naar school, verklaart mijn man mij gek: "Je kan amper lopen, jij kunt toch zo niet gaan werken?!" Maar ik voel me niet ziek, wil mijn leerlingen zien en de collega's sparen van extra werk. Ik kan perfect voor mijn bord staan zonder pijn. Maar bij het verbeteren vraag ik ze langs te komen aan mijn bureau. Toch voel ik ergens ook wel dat het niet helemaal klopt. Na schooltijd ga ik dus langs bij de huisdokter. Als die mij doorstuurt naar radiologie, voel ik de bui al hangen. Het verdict? Posterieure malleolus. In mensentaal: een barst in mijn scheenbeen, met als gevolg zes weken gips. Ik probeer nog met mijn mooiste glimlach de dokter te overtuigen, maar ze houdt voet bij stuk: "Je mag er niet op steunen. Jij kunt niet gaan werken." Paniek overvalt mij.

Ik bel met een klein hartje mijn directeur op. En ook al wenst hij mij veel beterschap, ik voel ergens een luide vloek hangen. Begrijpelijk, binnenkort krijgen we inspectie. Ik beloof dat ik alles zal doen om van op afstand zaken in orde te brengen en de

gesprekken bij te wonen. De volgende dagen gooi ik me op het lezen van beleidskaarten, het maken van een planning en het samenstellen van bundels voor de kinderen van de kangoeroeklas. Het doet de tijd wat sneller voorbij gaan en zo voel ik me toch een béétje nuttig. Ik regel ook een online lesje. Het doet deugd die deugnieten te zien. Al moet ik stiekem lachen als ze zwaaien naar het bord in plaats van naar de camera. Ik leg de opdracht uit die ik vorige week reeds had voorbereid. Ze gaan vrolijk aan de slag en mogen ook aan het scherm komen om hun opdrachten te laten verbeteren. Hun kinderlijke enthousiasme beurt me helemaal op.

Op donderdagmorgen komt een bevriende mama onze twee meisjes oppikken. Haar jongste dochter zit bij mij in de klas. Ze komt heel even piepen naar dat grote gips van de juf. Plots zie ik een traantje in haar ogen. Ze zegt niet veel, maar ik voel wat zij voelt. Ik mis ze, die vijftientig lieve schatten van me. De dag erna gaat de deurbel opnieuw. Op de drempel staat één van mijn leerlingen. Hij is jarig en trakteert vandaag met wafeltjes. Speciaal voor mij deed hij een ommetje met de fiets. "Wil je ook slagroom, juf?" vraagt hij doodserieus. Ik smelt. Het is de beste pijnstiller die ik maar kan wensen.